

вания отъ него образъ, нито на цѣлостната игра на пиесата.

Предъ насъ стои Джеймсъ Мейо отъ пиесата на Юджинъ О'Нилъ „Отвждъ хоризонта“. При всѣка стѣпка личи мѣрката на Богомила Андреевъ за художественъ предѣлъ на чувството.

Дали неговиятъ Джеймъ Мейо бѣ стопроцентовъ „натураленъ“ американски чифликчия, това не искаме и да знаемъ. Но психологията на чифликчията бѣше ясно подчертана.

Джеймсъ Мейо е човѣкъ близо до земята, срастналъ съ нея. Животътъ го е брулилъ 65 години и никога каточели не му е пратилъ радостни минути — толкова е смачканъ отъ мъката да се живѣе отъ земята. Неговитѣ двама сина не вървятъ по пѣтищата на баща си. Тука ярко изпъкваше едно отъ главнитѣ стѣлкновения въ въображението на Богомила Андреевъ. По неговото лице, по неговия гласъ, по неговата походка, по държането съ близкитѣ му личеше, че нѣкога той е билъ заможенъ селски стопанинъ, а сега, западналъ икономически — земята каточели не го ще вече. И една тѣжна нота, дадена съ строга мѣрка, непрестанно звучеше въ душата му. Явно е : земята му е дала голѣми страдания, приучила го е къмъ суровости, къмъ доста груби отношения съ околнитѣ.